Paraules de coratge

Per EulaliaT el dg., 18/03/2018 - 08:00

Les darreres setmanes han estat convulses i, fins i tot, m'atreviria a dir que profètiques. Molts hem sortit el carrer perquè les causes se'ns acumulen: els presos polítics, la desigualtat de gènere, les pensions dels nostres avis i àvies. És magnífic constatar que alguna cosa es mou, que no tot s'hi val i que els ciutadans estem exercint la tasca de control del poder polític. Ja no n'hi ha prou en votar cada quatre anys i despreocupar-se'n sinó que cal fer seguiment i control de la feina que fan els nostres representants. Al costat d'aquestes mobilitzacions profètiques n'hi ha hagut una que, al meu entendre, ha estat la revolució de l'amor.
Aquesta setmana hem escoltat el testimoni d'una mare que ha perdut el seu fill. En Gabriel, de vuit anys i d'Almeria, feia dies que estava desaparegut. Ara hem sabut que va ser assassinat a mans de la parella del seu pare. Ha estat una notícia d'aquelles colpidores, d'aquelles que no pots entendre de cap de les maneres, d'aquelles que depassen els límits de la comprensió. Probablement per això, la primera reacció és deixar que aflori la ràbia, l'ira, no sé si també la venjança. I, a nivell col·lectiu, aquesta ràbia ha fet emergir, un cop més, el debat sobre la presó permanent revisable a Espanya que em permetreu, té una flaire a cadena perpètua encoberta.

No sé pas què deu opinar la Patrícia, la mare d'en Gabriel, sobre aquest tema. De moment no s'ha pronunciat i tampoc sé si ho farà. Però les paraules d'aquesta mare destrossada en conèixer la mort del seu fill han tingut molt poc a veure amb la ràbia o l'ira i han estat una veritable revolució d'amor. En una entrevista a Onda Cero li preguntaven sobre l'assassina i ella contestava: “Que nadie hable más de Ana Julia. Que no aparezca en ningún sitio y que nadie retuitee cosas de rabia porque ese no era mi hijo y esa no soy. Que pague lo que tenga que pagar, pero que lo que quede de este caso sea la fe y las buenas acciones que han salido por todos lados y han sacado lo más bonito de la gente. No puede quedar todo en la cara de esta mujer y en palabras de rabia".

Paraules agosarades i sinceres d'una dona que ens ha donat una lliçó d'humanitat a tots. Quant fàcil és deixar-nos portar per les paraules d'odi, nosaltres que ens ho mirem de lluny. Quant de difícil és parlar de l'amor quan han matat el teu fill. I ella ho ha fet.